

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

28. september 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 2011/83/EU – artikel 2, nr. 14) – direktiv (EU) 2019/771 – artikel 2, nr. 12) – handelsmæssig garanti – specifikationer eller ethvert andet krav, som fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, og som ikke relaterer sig til varens kontraktmæssighed – en garantigivers forpligtelse, der relaterer sig til spørgsmålet, om den pågældende forbruger er tilfreds med den købte vare – efterprøvelse af, at denne forbruger er utilfreds«

I sag C-133/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) ved afgørelse af 10. februar 2022, indgået til Domstolen den 28. februar 2022, i sagen

LACD GmbH

mod

BB Sport GmbH & Co. KG,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, og dommerne M. Safjan, N. Piçarra (refererende dommer), N. Jääskinen og M. Gavalec,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- LACD GmbH ved Rechtsanwalt S. Kuhn,
- BB Sport GmbH & Co. KG ved Rechtsanwalt C. Rohnke,

* Processprog: tysk.

– Europa-Kommissionen ved M. Noll-Ehlers, I. Rubene og N. Ruiz García, som befuldmægtigede, og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 9. marts 2023, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel forelæggelse vedrører fortolkningen af artikel 2, nr. 14), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64) og artikel 2, nr. 12), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/771 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om salg af varer, om ændring af forordning (EU) 2017/2394 og direktiv 2009/22/EF og om ophævelse af direktiv 1999/44/EF (EUT 2019, L 136, s. 28).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem LACD GmbH og BB Sport GmbH & Co. KG vedrørende lovligheden af en erklæring, der var anbragt på varer, som var markedsført af LACD.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2011/83

- 3 Fjerde, femte og syvende betragtning til direktiv 2011/83 har følgende ordlyd:
 - »(4) [...] For at kunne fremme et reelt indre marked for forbrugerne og sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne samtidig med, at nærhedsprincippet overholdes, er det imidlertid nødvendigt at harmonisere visse aspekter af lovgivningen om forbrugeraftaler om fjernsalg og forbrugeraftaler indgået uden for fast forretningssted.
 - (5) [...] [F]uld harmonisering af visse aspekter af forbrugeroplysning og fortrydelsesret i forbindelse med aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted [vil] bidrage til et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og til at sikre, at det indre marked for erhvervsdrivende og forbrugere fungerer bedre.
- [...]
- (7) Fuld harmonisering af visse nøgleaspekter af lovgivningen bør give både forbrugerne og de erhvervsdrivende væsentligt større retssikkerhed. [...]«

- 4 Dette direktivs artikel 1 bestemmer med hensyn til formålet: »Formålet med dette direktiv er ved at opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau at bidrage til et velfungerende indre marked gennem indbyrdes tilnærmelse af visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler indgået mellem forbrugere og erhvervsdrivende.«
- 5 Nævnte direktivs artikel 2, nr. 14), definerer begrebet »handelsmæssig garanti« som »enhver forpligtelse, som den erhvervsdrivende eller en producent (»garantigiveren«) har påtaget sig over for forbrugeren, ud over sin retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved varerne, hvis de ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed«.
- 6 Samme direktivs artikel 6 med overskriften »Oplysningskrav for aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted« bestemmer i stk. 1:

»Inden forbrugeren bindes af en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, giver den erhvervsdrivende på en klar og forståelig måde forbrugeren følgende oplysninger:

[...]

m) hvor det er relevant, eftersalgskundebistand og betingelserne herfor, eftersalgsservice og handelsmæssige garantier

[...]«

Direktiv 2019/771

- 7 I overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 2019/771 er »[f]ormålet med dette direktiv [...] at bidrage til et velfungerende indre marked og samtidig sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau [...]«
- 8 Dette direktivs artikel 2, nr. 12), definerer begrebet »handelsmæssig garanti« som »enhver forpligtelse, som sælgeren eller en producent (garantigiveren) har påtaget sig over for forbrugeren, ud over sælgerens retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere en købesum eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved varerne, hvis de ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed«.
- 9 Nævnte direktivs artikel 24, stk. 2, bestemmer, at direktivets bestemmelser ikke finder anvendelse på aftaler indgået før den 1. januar 2022.

Tysk ret

- 10 I henhold til § 443, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog, herefter »BGB«) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, udgør den specifikke forpligtelse fra sælgeren, producenten eller en anden tredjepart, der fremgår af en erklæring eller i en reklame på

tidspunktet for eller før indgåelsen af købsaftalen, en garanti ud over den garanti om levering af en kontraktmæssig ydelse, hvis genstand er refusion af købsprisen, omlevering eller reparation af den købte vare eller afhjælpning på anden måde af mangler ved denne vare, hvis den ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af denne garantierklæring eller af denne reklame, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed.

- 11 BGB's § 479, stk. 1, bestemmer, at en garantierklæring som omhandlet i BGB's § 443 dels skal affattes på en enkel og forståelig måde, dels skal opregne de oplysninger, som denne erklæring skal indeholde.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 12 LACD GmbH sælger via detailhandlere og onlinebutikker sportsartikler og fitnessudstyr under varemærket LACD. LACD anbragte, i hvert fald indtil 2013, hængeetiketter (»Hang-Tags«) på sine T-shirts med følgende tekst (herefter »LACD's erklæring«):

»LACD Warranty

Every LACD product comes with our own lifetime guarantee. If you are not completely satisfied with any of our products, please return it to your specialist dealer from whom you purchased it. Alternatively, you can return it to LACD directly but remember to tell us where and when you bought it.«

- 13 I august 2018 købte BB Sport, der sælger sportsartikler og fitnessudstyr i sin onlinebutik, via en »testkunde« (»Testkäuferin«) to T-shirts af mærket LACD, hvorpå der var anbragt en hængeetikette med LACD's erklæring.
- 14 BB Sport var af den opfattelse, at oplysningerne på denne hængeetikette ikke opfyldte de lovmæssige krav til en garantierklæring i henhold til BGB's §§ 443 og 479, og anlagde derfor sag ved Landgericht München I (den regionale ret i første instans i München I, Tyskland) med påstand om, at LACD blev pålagt at ophøre med at anbringe den nævnte hængeetikette på sine beklædningsgenstande. Da denne ret frifandt LACD, iværksatte BB Sport appel ved Oberlandesgericht München (den regionale appeldomstol i München, Tyskland), der gav BB Sport medhold.
- 15 LACD har herefter iværksat revisionsanke ved Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland), den forelæggende ret, som er af den opfattelse, at udfaldet af tvisten i hovedsagen afhænger af fortolkningen af såvel artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 som af artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771, for så vidt som påstanden om, at en urimelig handelspraksis, der er baseret på risikoen for gentagen overtrædelse, såsom den i hovedsagen omhandlede, skal bringes til ophør, kun kan tages til følge, hvis den adfærd, der foreholdes den sagsøgte i hovedsagen, er i strid med de konkurrenceretlige bestemmelser, der var gældende ikke blot på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, men også på tidspunktet for afgørelsen vedrørende revisionsanken.
- 16 Denne ret har indledningsvis bemærket, at det er en forudsætning for, at det kan fastslås, at LACD har tilsidesat de oplysningskrav, der er fastsat i BGB's § 479, stk. 1, at den i LACD's erklæring indeholdte forpligtelse til at tage den solgte beklædningsgenstand tilbage, hvis forbrugeren er utilfreds med varen, udgør en »garanti« som omhandlet BGB's § 443, stk. 1, hvilken bestemmelse gennemfører begrebet »garanti« i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af

25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT 1999, L 171, s. 12) i tysk lovgivning, hvilket begreb siden den 1. januar 2022 har haft grundlag i artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771.

- 17 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at selv om »forbrugerens tilfredshed med den købte vare« ikke vedrører »specifikationerne for den solgte vare«, kan den dog være »et andet krav, som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed« som omhandlet i BGB's § 443, stk. 1. Denne ret har præciseret, at dette andet kriterium blev tilføjet med virkning fra den 13. juni 2014 med henblik på at gennemføre begrebet »handelsmæssig garanti« i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 i tysk lovgivning.
- 18 Ifølge den forelæggende ret kan det hverken kan udledes utvetydigt af ordlyden af eller sammenhængen for denne artikel 2, nr. 14), eller artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771, at »forbrugerens utilfredshed med den købte vare« udgør et »andet krav, der fremgår af garantierklæringen [...], og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed« som omhandlet i disse to bestemmelser, som, hvis den er bevist, kan føre til refusion af købesummen eller omlevering, reparation eller afhjælpning af mangler ved varen på anden måde, uden at en sådan utilfredshed skal følge af varens tilstand eller karakteristika.
- 19 Eftersom det formål om at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, som forfølges med direktiv 2011/83 og direktiv 2019/771 taler for en sådan fortolkning, har den forelæggende ret imidlertid rejst spørgsmålet om, hvordan »forbrugerens utilfredshed med den købte vare« skal bevises med henblik på at gennemføre den »handelsmæssig[e] garanti« som omhandlet i artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 og artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771.
- 20 På denne baggrund har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
 - »1) Kan der være tale om et andet krav, som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed, som omhandlet i artikel 2, nr. 14), i direktiv [2011/83] og et andet krav, som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed, i henhold til artikel 2, nr. 12), i direktiv [2019/771], såfremt garantigiverens forpligtelse er knyttet til et forhold, der kan tilskrives forbrugerens person, navnlig dennes subjektive holdning til varen (her: spørgsmålet om forbrugeren er tilfreds med varen, hvilket vedkommende afgør efter eget forgoedtbefindende), uden at disse personlige forhold skal hænge sammen med varens tilstand eller egenskaber?
 - 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Skal manglende opfyldelse af krav, der kan tilskrives forbrugerens person (her: forbrugerens tilfredshed med den erhvervede vare), kunne fastslås ud fra objektive faktorer?»

Om anmodningen om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del

- 21 Efter en gennemlæsning af generaladvokatens forslag til afgørelse af 9. marts 2023 har LACD ved procesdokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. april 2023 anmodet om genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del i henhold til artikel 83 i Domstolens procesreglement. LACD har til støtte for denne anmodning dels gjort gældende, at generaladvokaten har set bort fra det forhold, at virksomheden ikke driver en onlinebutik. Dels har LACD fastholdt, at den fortolkning af artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771, som den forelæggende ret har anmodet om, er relevant.

- 22 Det skal bemærkes, at generaladvokaten i henhold til artikel 252, stk. 2, TEUF fuldstændig upartisk og uafhængigt offentligt skal fremsætte begrundede forslag til afgørelse af de sager, som i henhold til statuten for Den Europæiske Unions Domstol kræver generaladvokatens medvirken. Domstolen er hverken bundet af dette forslag til afgørelse eller af den begrundelse, som generaladvokaten er fremkommet med. Endvidere er der ikke i statuten for Den Europæiske Unions Domstol eller i dens procesreglement fastsat bestemmelser om parternes mulighed for at indgive bemærkninger til generaladvokatens forslag til afgørelse. En parts uenighed med generaladvokatens forslag til afgørelse kan derfor ikke i sig selv udgøre et forhold, som kan begrunde genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del (dom af 21.10.2021, Beeren-, Wild-, Feinfrucht, C-825/19, EU:C:2021:869, præmis 24-26 og den deri nævnte retspraksis).
- 23 Eftersom LACD, som det fremgår af denne doms præmis 21, i det foreliggende tilfælde har begrænset sig til at anfægte visse passager i generaladvokatens forslag til afgørelse og fremsætte bemærkninger til disse passagers indhold, er der ikke grundlag for anordne genåbning af retsforhandlingernes mundtlige del.

Om de præjudicielle spørgsmål

- 24 For så vidt som den forelæggende ret ønsker en fortolkning af artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771, skal det indledningsvis konstateres, at dette direktiv i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2, heri ikke finder anvendelse på aftaler indgået før den 1. januar 2022. Det fremgår imidlertid af forelæggelsesafgørelsen, at aftalen om salg af de i hovedsagen omhandlede T-shirts blev indgået i august 2018.
- 25 Under disse omstændigheder skal der foretages en samlet undersøgelse af de to spørgsmål, hvormed den forelæggende ret nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 skal fortolkes således, at begrebet »handelsmæssig garanti«, i egenskab af »ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed«, omfatter en forpligtelse, som en garantigiver har påtaget sig over for den pågældende forbruger, og som vedrører forhold, der kan tilskrives forbrugerens person, såsom om forbrugeren er tilfreds med den købte vare, hvilket vedkommende afgør efter eget forgodtbefindende, og i bekræftende fald, hvordan disse forhold skal bevises med henblik på at gennemføre denne handelsmæssige garanti.
- 26 Artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 begrebet »handelsmæssig garanti« som »enhver forpligtelse, som den erhvervsdrivende eller en producent [garantigiveren] har påtaget sig over for forbrugeren, ud over sin retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse, til at refundere købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde afhjælpe mangler ved varerne, hvis de ikke svarer til de specifikationer eller ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed«.
- 27 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at ordlyden af artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 ikke indeholder noget element, der gør det muligt at udelukke en forpligtelse, som en garantigiver har påtaget sig vedrørende »forbrugerens tilfredshed med den købte vare«, hvilket denne forbruger afgør efter eget subjektive forgodtbefindende, fra sit anvendelsesområde.

- 28 For det første henviser denne bestemmelse til »enhver forpligtelse«, som garantigiveren har påtaget sig over for den pågældende forbruger, »ud over sin retlige forpligtelse til at levere en kontraktmæssig ydelse«. For det andet, og som anført af generaladvokaten i punkt 30 i forslaget til afgørelse, kan det neutrale og generiske udtryk »ethvert andet krav« omfatte den manglende opfyldelse af forbrugerens subjektive forventninger til den købte vare, uanset enhver objektiv betragtning vedrørende varens karakteristika eller egenskaber.
- 29 Dernæst er meddelelsen af oplysninger om den »handelsmæssig[e] garanti«, således som det bl.a. fremgår af artikel 6, stk. 1, litra m), i direktiv 2011/83, en del af de forpligtelser i henhold til dette direktiv, der har til formål at sikre de oplysninger, der gives til den pågældende forbruger forud for indgåelsen af aftalen. Denne artikel 6 pålægger således enhver erhvervsdrivende på en klar og forståelig måde, inden forbrugerens bindes af en aftale om fjernsalg, en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, at give denne forbruger oplysninger om eventuelle handelsmæssige garantier og de betingelser, der knytter sig hertil.
- 30 En fortolkning af artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83, hvorefter begrebet »handelsmæssig garanti« omfatter en erhvervsdrivendes forpligtelse vedrørende »den pågældende forbrugers tilfredshed med den købte vare«, er i overensstemmelse med det formål, som forfølges med dette direktiv, om at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau ved at garantere information og sikkerhed for disse forbrugere i transaktionerne med de erhvervsdrivende, som det er fastsat i nævnte direktivs artikel 1, sammenholdt med fjerde, femte og syvende betragtning hertil. Denne fortolkning gør det således muligt for denne forbruger dels at få kendskab til denne erhvervsdrivendes forpligtelse og på forhånd gøre sig bedre bekendt med betingelserne i den aftale, som den pågældende påtænker at indgå, med henblik på at kunne træffe en oplyst beslutning om, hvorvidt vedkommende vil indgå en sådan aftale eller ej, dels at opnå, at den nævnte erhvervsdrivende refunderer købsprisen ved hjælp af en simpel erklæring fra forbrugerens om, at den pågældende er utilfreds, hvilket styrker beskyttelsen over for den nævnte erhvervsdrivende.
- 31 En erhvervsdrivendes forpligtelse til at tilbagetage den købte vare i tilfælde af den pågældende forbrugers utilfredshed er i øvrigt et udtryk for denne erhvervsdrivendes frihed til at oprette og drive egen virksomhed, som er fastsat i artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og som ligeledes skal respekteres ved fortolkningen af direktiv 2011/83 i lyset af det formål, der er anført i fjerde betragtning hertil, om at sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne (jf. i denne retning dom af 5.5.2022, Victorinox, C-179/21, EU:C:2022:353, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 32 Hvad endelig angår spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende forbrugers eventuelle utilfredshed med den købte vare skal godtgøres objektivt, kan dette spørgsmål kun besvares benægtende, således som generaladvokaten har anført i punkt 48 i forslaget til afgørelse. Den manglende opfyldelse af forbrugerens subjektive forventninger til en sådan vare kan nemlig pr. definition ikke gøres til genstand for en objektiv efterprøvelse. En simpel erklæring herom fra forbrugerens skal derfor anses for tilstrækkelig.
- 33 Under disse omstændigheder skal de to spørgsmål besvares med, at artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83 skal fortolkes således, at begrebet »handelsmæssig garanti«, i egenskab af »ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed«, omfatter en forpligtelse, som en garantigiver har påtaget sig over for den pågældende forbruger, og som vedrører forhold, der kan tilskrives forbrugerens person, såsom

om forbrugeren er tilfreds med den købte vare, hvilket vedkommende afgør efter eget forgodtbefindende, uden at disse forhold skal efterprøves objektivt med henblik på at gennemføre denne handelsmæssige garanti.

- 34 Henset til, at den forelæggende ret, således som det er blevet konstateret i denne doms præmis 15, har anført, at den ligeledes skal tage hensyn til artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771 med henblik på at undersøge lovligheden af LACD's erklæring, skal det tilføjes, at den fortolkning, der er anlagt i denne doms foregående præmis af artikel 2, nr. 14), i direktiv 2011/83, gælder for fortolkningen af artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/771, eftersom begrebet »handelsmæssig garanti« er defineret næsten identisk i disse to bestemmelser, og at direktiv 2019/771 i lighed med direktiv 2011/83, således som det fremgår af førstnævnte direktivs artikel 1, har til formål at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

Sagsomkostninger

- 35 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 2, nr. 14), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF

skal fortolkes således, at

begrebet »handelsmæssig garanti«, i egenskab af »ethvert andet krav, der fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer, der var tilgængelige på tidspunktet eller forud for aftalens indgåelse, og som ikke relaterer sig til ydelsens kontraktmæssighed«, omfatter en forpligtelse, som en garantigiver har påtaget sig over for den pågældende forbruger, og som vedrører forhold, der kan tilskrives forbrugerens person, såsom om forbrugeren er tilfreds med den købte vare, hvilket vedkommende afgør efter eget forgodtbefindende, uden at disse forhold skal efterprøves objektivt med henblik på at gennemføre denne handelsmæssige garanti.

Underskrifter